

Arrest

nr. 318 590 van 16 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 8 december 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker stelt sedert 2004 in België te leven toen hij 11 jaar was.

Op 15 december 2020 werd zijn eerste dochter geboren.

Op 23 maart 2022 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Waals-Brabant voor de verkoop/te koop aanbieden van verdovende en psychotrope middelen tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel van 5 jaar voor 20 maanden.

Op 14 augustus 2023 werd zijn tweede dochter geboren.

Op 16 februari 2023 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart in functie van een burger van de unie, meer bepaald in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

Op 11 augustus 2023 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie het verblijf voor meer dan drie maanden aan verzoeker (bijlage 20).

Op 7 december 2024 werd verzoeker aangehouden en betraft op het rijden zonder rijbewijs onder invloed van cannabis.

Op 8 december 2024 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie zone Dilbeek op 07.12.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: T. K.

voornaam: J.

geboortedatum: (...) 1993

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 07.12.2024 werd de betrokkene op heterdaad betraft op feiten van drugs in het verkeer/rijden zonder rijbewijs

Op 23.03.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maand gevangenis met uitstel van 5 jaar voor 20 maanden door de correctionele rechtbank van Waals-Brabant voor verkoop/te koop aanbieden van verdovende middelen/psychotrope middelen : levering zonder toestemming, deelname aan vereniging als dader of mededader Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen

op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene diende op 16.02.2023 een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van zijn kind met de Belgische nationaliteit.

Op 11.08.2023 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 17.08.2023 met een bijlage 20.

Betrokkene verklaart dat hij hier een partner heeft waarmee hij 2 kinderen heeft. Betrokkene diende op 16.02.2023 een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van zijn kind met de Belgische nationaliteit. Op 11.08.2023 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 17.08.2023 met een bijlage 20. Er werd geen andere procedure gezinshereniging opgestart. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar D.R. Congo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat zijn tante en haar kinderen, zijn partner + kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart verder geen medische problemen te hebben die hem het reizen of de terugkeer naar zijn land van herkomst zou kunnen belemmeren. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ Artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

☐ Artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21.

☐ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene diende op 16.02.2023 een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van zijn kind met de Belgische nationaliteit.

Op 11.08.2023 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 17.08.2023 met een bijlage 20. Betrokkene verblijft

bijgevolg illegaal in het Rijk en heeft sedert deze weigering geen verblijfs-/regularisatieaanvraag meer ingediend.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 07.12.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van drugs in het verkeer/rijden zonder rijbewijs

Op 23.03.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maand gevangenis met uitstel van 5 jaar voor 20 maanden door de correctionele rechtbank van Waals-Brabant voor verkoop/te koop aanbieden van verdovende middelen/psychotrope middelen : levering zonder toestemming, deelname aan vereniging als dader of mededader Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat enkel dat hij in Congo werd achtergelaten door zijn ouders in 2004 en hij naar België kwam om bij zijn tante te wonen en dat hij geen familie meer heeft in Congo, maar geeft geen verdere reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in D.R. Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: (...)

Op 8 december 2024 legde de gemachtigde aan verzoeker ook een inreisverbod op van 3 jaar.

2. Betreffende de rechtspleging

Op zitting legt de raadsman van verzoeker “*op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet*” nog een aanvullende nota neer met stukken die volgens hem verder ingaan op het betoog dat reeds in het verzoekschrift is uiteengezet. Verweerder wijst erop dat artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet in een UDN-procedure niet aan de orde is, maar bevestigt dat hij de bijkomende nota heeft kunnen inkijken en dat het betoog in het verlengde ligt van het verzoekschrift.

De Raad wijst erop dat thans inderdaad geen nota in het licht van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet ter zitting kan worden voorgelegd, aangezien dit thans geen procedure in volle rechtsmacht betreft. Echter, kan verzoeker wel nog tot op de zitting elementen voorleggen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De Raad is immers volgens deze bepaling in de uiterst dringende procedure gehouden tot een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Grondwettelijk Hof mag de term “inzonderheid” niet beperkend worden geïnterpreteerd, dermate dat de Raad rekening moet houden met alle elementen die nog worden voorgelegd in het licht van artikel 8 van het EVRM. In dat licht worden de aanvullende stukken niet uit de debatten geweerd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst erop dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu voert verzoeker aan dat volgens de rechtspraak van de Raad twee zaken worden vereist, enerzijds het diligent handelen en anderzijds dat het nadeel door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent moet zijn. Hij stelt dat de bestreden beslissing van 8 december 2024 dateert en hij op 12 december 2024 een vordering tot schorsing heeft ingediend. Bijgevolg meent hij diligent te hebben gehandeld. Verder vervolgt hij dat de bestreden beslissing samenhangt met een beslissing tot vasthouding, zodat op basis van artikel 39/84 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet de dringendheid wordt vermoed.

Uit de kennisgeving van de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker in het gesloten centrum van Brugge zit. Dit is een bepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering inderdaad op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Verweerder betwist de dringendheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Çonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

Zoals hoger reeds aangehaald, doet de Raad overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert onder meer in het eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij geeft eerst een uitvoerige theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM en wijst er daarbij onder meer op dat moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind. Verder in het verzoekschrift komt verzoeker daarop terug en wijst hij op verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) die ingaan op het hoger belang van het kind in het kader van artikel 8 van het EVRM, waarbij het EHRM bevestigt dat de belangen van de kinderen - aangaande alle beslissingen die gevolgen hebben voor kinderen- van zeer groot belang zijn. Ook in gevallen van uitwijzing van een ouder,

moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind en het Hof bevestigde dat een verwijdering niet enkel de belangen kan raken van de uitgewezen persoon, maar eveneens van de achtergelaten familieleden.

Verzoeker stelt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid inhoudt en dat de gemachtigde diende rekening te houden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind, zoals opgelegd door de rechtsinstrumenten die deze rechten beschermen, zonder dewelke deze zinledig zouden worden gemaakt. Verzoeker citeert vervolgens de passage in de bestreden beslissing die ingaat op artikel 8 van het EVRM en stelt dat de gemachtigde wel het bestaan van het gezinsleven aanhaalt en het bestaan van zijn twee kinderen, zonder evenwel over te gaan tot een volledige, concrete en aan de hogere rechtsnormen (zoals artikel 8 van het EVRM) conforme evaluatie. Volgens verzoeker begaat de gemachtigde de fout uit de weigering om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toe te kennen op basis van een procedure gezinshereniging, te concluderen dat het recht op het gezinsleven van verzoeker, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, niet geschonden zou zijn. De gemachtigde steunt zich in hoofdzaak op de inbreuk die verzoeker heeft begaan en stelt deze overweging voorop, zonder een juridische analyse te maken die wordt vereist door artikel 8 van het EVRM, met name door aan elk relevant element de nodige aandacht te geven, en zo tot de conclusie te komen dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker en in hoofde van zijn twee kinderen.

Concreet voert verzoeker aan dat hij leeft als een koppel, dat hij vader is van twee kinderen die hij met zijn partner heeft en met haar en haar twee kinderen samenwoont, hij een belangrijke rol speelt in dit gezinsleven, zowel op familiaal vlak, als op het affectieve vlak. Hij heeft dienaangaande stukken gevoegd bij het verzoekschrift. Wat betreft het materiële aspect, lijdt de familie onder de vasthouding van verzoeker, aangezien hij daardoor niet kan werken, waardoor hij riskeert zijn job te verliezen en dus niet de volgende huur te kunnen betalen.

Ook in geval van een openbare ordeproblematiek, heeft het Hof zich uitgesproken over welke criteria moeten worden beoordeeld met het oog op een zorgvuldige analyse in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wijst daarbij op de Boultif-criteria, waarbij rekening wordt gehouden met onder meer de aard en de ernst van de feiten, de duur van het verblijf in het land waarvan men wordt verwijderd, de termijn die is verstreken tussen de overtreding en het gedrag van verzoeker in die periode, de nationaliteit van de betrokken personen, de familiale situatie, meer bepaald de duur van het huwelijk en van andere factoren die getuigen van de effectiviteit van het gezinsleven, de vraag of er kinderen zijn geboren uit de relatie en zo ja, hun leeftijd en de ernst van de moeilijkheden voor de partner in het land waarnaar men de vreemdeling beoogt te verwijderen. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde volgens verzoeker, duidelijk niet met alle pertinente elementen rekening gehouden en is de rechtvaardiging zoals uiteengezet door de administratie, oppervlakkig. De gemachtigde heeft er genoeg mee genomen te motiveren dat aangezien de gezinsherenigingsprocedure aangegaan door verzoeker in 2023 geen aanleiding heeft gegeven tot een verblijfsrecht, bijgevolg artikel 8 van het EVRM niet is geschonden. Daarnaast heeft hij eraan toegevoegd dat verzoeker werd aangehouden terwijl hij zonder rijbewijs reed en onder invloed van cannabis was, dermate dat het algemeen belang de verwijderingsmaatregel rechtvaardigt. De gemachtigde heeft daarnaast ook gewezen op een veroordeling voor het verkopen van drugs, opgelopen in 2022. Daarbij heeft de gemachtigde volgens verzoeker geen oog gehad voor de Boultif-criteria, dermate dat de gemachtigde een analyse heeft gemaakt die niet voldoet aan de zorgvuldige beoordeling, waartoe hij gehouden is, door de rechtspraak van het EHRM, nu er geen adequate belangenafweging is gebeurd van enerzijds het algemeen belang en anderzijds de belangen van verzoeker.

Meer specifiek gaat verzoeker in op het hoger belang van het kind. Concreet zal de bestreden beslissing tot gevolg hebben dat verzoeker zal worden teruggestuurd naar Congo waardoor hij wordt gescheiden van zijn twee kinderen, die respectievelijk 3 (thans net 4) en 1 jaar oud zijn. Deze kinderen zullen lijden onder de afwezigheid van hun vader. Verzoeker voorziet in de behoeften van het gezin, waaruit de afhankelijkheid van het gezin en zijn kinderen blijkt. Verzoeker verwijst vervolgens naar bronnen die onderzoek weergeven naar de psychische gevolgen van een scheiding tussen een ouder en een kind, waaruit blijkt dat de scheiding van een kind ouder dan 1 jaar met zijn ouder een zeer vruchtbare grond creëert voor de ontwikkeling van gedragsproblemen en mentale ziekten. Ook in casu zal de gedwongen verwijdering volgens verzoeker aldus gevolgen hebben voor hun ontwikkeling. Bovendien betreft het in casu een scheiding van minstens drie jaar gezien het inreisverbod waarvan verzoeker ook het voorwerp uitmaakt. Dit is zonder twijfel in strijd met het hoger belang van het kind.

Verder gaat verzoeker concreet in op de gevolgen van de huidige situatie. Zo heeft zijn partner een depressie. Ook de kinderen ondergaan reeds een betekenisvolle emotionele impact, zoals ook de geraadpleegde geneesheer attesteert, waarbij verzoeker wijst op een stuk gevoegd bij het verzoekschrift. Opnieuw wijst verzoeker op de financiële consequenties, nu verzoeker door de bestreden beslissing niet kan werken en niet verder kan instaan voor het financieren van hun familiewoning.

In het kader van de huidige zaak, heeft verzoeker verschillende stukken gevoegd aan het verzoekschrift die zijn engagement ten aanzien van zijn gezin en zijn kinderen aantonen. Het gaat om de geboorteakten van de kinderen die zijn vaderschap aantonen, de samenstelling van het gezin, bewijs dat verzoeker financieel instaat voor de gezinswoning, foto's die volgens verzoeker aantonen dat hij een emotionele en stabiliserende band heeft met zijn dochtertjes, dagelijkse communicatie met zijn partner teneinde de stabiele en duurzame relatie aan te tonen, bewijs van tewerkstelling sedert 2015, overschrijvingen ten voordele van zijn partner en kinderen, medisch attest dat de reële impact vaststelt op vrouw en kinderen van de huidige situatie, ... (het betreft de stukken 2 tem 7 en 10 tem 14). Volgens verzoeker kon de gemachtigde niet onwetend zijn van zijn gezinsleven in België en diende hij te evalueren of de verwijdering compatibel is met de aangehaalde rechtsnormen. Er werd in elk geval onvoldoende gewicht gehecht aan het hoger belang van de kinderen. Verzoeker besluit tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Zoals in punt 2 aangehaald, heeft verzoeker ter zitting ook nog nieuwe stukken voorgelegd.

Prima facie beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de

uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het is in casu niet betwist dat verzoeker de vader is van twee Belgische kinderen, van respectievelijk net vier jaar en een jaar oud. Er blijkt eveneens uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was voor het nemen van de beslissing.

De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van die relatie. (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ beschouwd. (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, § 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, § 25; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland §60).

Er zijn in casu geen elementen die zich verzetten tegen het vermoeden dat er tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen een beschermingswaardig gezinsleven aan de orde is. Ten overvloede blijkt uit de stukken die verzoeker gevoegd heeft bij zijn verzoekschrift dat hij prima facie inderdaad een gezinsleven onderhoudt met zijn minderjarige kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad dient aldus na te gaan of de gemachtigde is overgegaan tot een zorgvuldige belangenafweging, waarbij afdoende aandacht is besteed aan het hoger belang van verzoeker zijn twee Belgische kinderen.

Verzoeker stipt immers terecht aan dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: “the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.” En verder “It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Het EHRM stelde betreffende de gezinsband tussen een ouder en een zeer jong kind ook nog het volgende: « dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irréversibles sur les relations entre l’enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité). » (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70). Uit het voorgaande blijkt dat het Hof erop wijst dat het verstrijken van tijd onherstelbare gevolgen kan hebben op de gezinsband tussen het kind en de ouder, die niet met hem of haar samenwoont. Het verbreken van het contact met een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van de band met de ouder.

Dit standpunt van het Hof ligt dan ook op het eerste gezicht in lijn met de informatie die verzoeker heeft aangehaald.

In casu moet de Raad met verzoeker vaststellen dat de gemachtigde louter heeft gemotiveerd dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM omdat verzoeker een aanvraag om gezinshereniging had ingediend met een van zijn kinderen die werd geweigerd op 11 augustus 2023 door de gemachtigde. Hij preciseert dat er nadien geen andere procedure gezinshereniging is opgestart. En dat “we

(...) dus (kunnen) concluderen dat een terugkeer naar D.R. Congo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

Wat betreft de openbare ordeproblematiek is de gemachtigde uitgebreid ingegaan op het feit dat verzoeker op 23 maart 2022 een veroordeling heeft opgelopen door de correctionele rechtbank voor het te koop aanbieden van verdovende middelen en dat verzoeker ook op 7 december 2024 werd betrap op rijden zonder rijbewijs en onder invloed van cannabis. Er valt niet te betwisten dat er in casu dus sprake is van een openbare ordeproblematiek. Verder kan de Raad de gemachtigde volgen waar hij stelt dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Ook ter zitting bevestigt de raadsman dat hij de ernst van de feiten niet betwist.

Echter, zoals verzoeker aanstipt, heeft het EHRM in zijn arrest Boultif de criteria uiteengezet waarmee in dergelijke openbare orde zaken dient rekening gehouden te worden voor de fair balance-test in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een van die criteria heeft betrekking op de kinderen.

In casu is er sprake van twee jonge Belgische dochters van respectievelijk juist 4 en 1 jaar oud, waarmee verzoeker een gezinsleven vormt. De gemachtigde heeft in zijn belangenafweging louter gewezen op het afwijzen van de gezinsherenigingsprocedure, op het feit dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is, dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen verzoeker die de wetten en regels niet respecteert en dat een verwijdering uit het Rijk een gepaste maatregel vormt omdat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, superieur is aan de privébelangen die verzoeker kan doen gelden.

Hierin leest de Raad, zoals gesteld, geen enkele overweging in het licht van het hoger belang van de kinderen terwijl niet redelijkerwijs kan betwist worden dat het thans een maatregel betreft die een grote impact heeft op de kinderen met legaal verblijf. Zoals blijkt uit de door verzoeker aangehaalde rechtspraak over verwijderingsmaatregelen, moet in gevallen van uitwijzing van een ouder, rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, omdat een verwijdering niet enkel de belangen kan raken van de uitgewezen persoon, maar eveneens van de achtergelaten familieleden. Ten overvloede blijkt dat verzoeker in casu ook reeds medische stukken heeft bijgebracht, die attesteren dat het oudste kind het moeilijk heeft met de scheiding met haar vader, sedert deze zich in het gesloten centrum bevindt.

Er blijkt prima facie dan ook niet dat de gemachtigde tot een volledige, concrete en aan het artikel 8 van het EVRM conforme evaluatie is overgegaan, zoals verzoeker aanstipt, omdat niet kan blijken dat de gemachtigde met het hoger belang van de twee jonge Belgische kinderen van verzoeker heeft rekening gehouden, minstens heeft hij hier niet het door het EHRM vereiste gewicht aan gehecht.

Een schending van het artikel 8 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek vereist in het licht van het hoger belang van het kind, is prima facie aangetoond.

In de nota met opmerkingen poneert verweerder dat verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde onvoldoende rekening zou gehouden hebben met het hoger belang van de kinderen. Hij stelt dat niet wordt betwist dat verzoeker een partner en twee minderjarige kinderen heeft, maar dat de gemachtigde terecht kon vaststellen dat een aanvraag gezinshereniging in functie van het kind werd afgewezen en dat het recht op gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is. Hij vervolgt dat het hebben van kinderen verzoeker er niet van weerhouden heeft om strafbare feiten te plegen en hij opnieuw werd betrap op het rijden zonder rijbewijs en onder invloed van drugs. Dat verzoeker een gezinsleven heeft opgebouwd uit illegaal verblijf, geeft hem niet het recht om in België te verblijven. Het verslag van de psycholoog dateert van na de bestreden beslissing en verzoeker toont niet aan dat een tijdelijke afwezigheid op onomkeerbare wijze het gezinsleven zal ontwrichten en dat dit op de kinderen een dermate psychologische impact zal hebben. Tot slot voert verweerder nog aan dat verzoeker een summier en voornamelijk theoretisch betoog heeft gehouden in verband met het voorgelaten gezinsleven en geen concrete hinderpalen heeft aangetoond.

In casu kan de Raad niet volgen dat de gemachtigde met het hoger belang van de kinderen heeft rekening gehouden, minstens niet op afdoende wijze. Ter zitting aangehaald dat er bijzonder weinig in de beslissing valt te lezen aangaande het hoger belang van het kind, stelt de raadsman zich naar de wijsheid te gedragen. Verder wordt niet betwist dat het recht op een gezinsleven niet absoluut is, dat verzoeker betrap werd op het rijden zonder rijbewijs en onder invloed van drugs, dat verzoeker een gezinsleven heeft opgebouwd in illegaal verblijf en dat dit op zich hem niet het recht geeft om in België te verblijven. Dit zijn evenwel allemaal geen motieven die vertrekken vanuit het oogpunt van de kinderen. Verzoeker heeft inderdaad tweemaal een weigeringsbeslissing gehad aangaande diens aanvragen om gezinshereniging, doch dit neemt niet weg dat de huidige bestreden beslissing een dwingende verwijderingsmaatregel betreft, die een andere draagwijdte heeft dan de weigeringen van de aanvragen gezinshereniging, die geen bevel om het grondgebied te

verlaten bevatten. Verder kan de Raad bezwaarlijk aannemen als zou verzoeker zich tot een summier betoog zonder concrete elementen hebben beperkt. Verzoeker heeft juist een omstandig betoog ontwikkeld, onder meer aangaande het hoger belang van het kind, zowel de iure als de facto, waarbij hij bovendien tal van concrete stukken heeft voorgelegd, waarmee de Raad in het licht van artikel 8 van het EVRM moet rekening houden in de huidige procedure. Dat ook stukken werden neergelegd die dateren van na de bestreden beslissing, is correct, doch de Raad dient in de huidige procedure een onderzoek ex nunc te doen in het licht van de grondrechten zoals supra aangehaald. Bovendien heeft verzoeker geen psychologisch attest voorgelegd, doch wel verscheidene attesten van artsen, waaronder van een psychiater.

Waar verweerder nog stelt dat verzoeker niet aantoont dat een tijdelijke afwezigheid op de kinderen een dermate psychologische impact zal hebben, is dit een bloot betoog, dat op geen enkele bron stoelt terwijl verzoeker op zijn beurt zowel algemene bronnen heeft aangehaald over het effect van de scheiding tussen een ouder en een jong kind - en deze info in lijn ligt met de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM, als in concreto medische stukken heeft voorgelegd die een begin van bewijs vormen van het effect van de scheiding omwille van de detentie. Bovendien kan de Raad er geen abstractie van maken dat verweerder het heeft over een tijdelijke scheiding, terwijl de huidige bestreden beslissing de rechtsgrond vormt voor een inreisverbod van drie jaar.

De nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het eerste middel is ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In het verzoekschrift wijst verzoeker opnieuw op het onzorgvuldig onderzoek dat in het licht van artikel 8 van het EVRM is gebeurd. Hij licht toe dat hij sedert 2004 zich op Belgisch grondgebied bevindt en er een sociaal leven heeft opgebouwd en geen banden meer heeft met zijn herkomstland.

Zijn verwijdering zal volgens verzoeker een ernstige aantasting uitmaken van zijn privé- en gezinsleven en de goede ontwikkeling van diens twee jonge Belgische kinderen in gevaar brengen. Verzoeker verwijst naar zijn eerste middel en naar alle concrete stukken die hij heeft voorgelegd. Verder stipt hij eveneens aan dat er ook moet rekening gehouden worden met het feit dat verzoeker eveneens een inreisverbod kreeg toebedeeld van drie jaar. Hij concludeert bijgevolg tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De Raad heeft supra een ernstig middel aangenomen in het licht van artikel 8 van het EVRM, en meer bepaald het aspect van het hoger belang van het kind, dat een zorgvuldig onderzoek vereist. In dat geval wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vermoed (art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet).

Verder kan niet ontkend worden dat de thans bestreden beslissing, en meer bepaald het feit dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, de wettelijke grondslag vormt voor het opleggen van het inreisverbod van drie jaar, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder opnieuw dat verzoeker zich beperkt tot summiere beschouwingen, zonder enig concreet element naar voor te brengen, "*noch enig stuk ter staving van de loze beweringen*". Verder stipt hij aan dat een brief van een psycholoog van na de bestreden beslissing dateert en dat dit louter gebaseerd is op de verklaringen van verzoeker zelf. Verweerder vervolgt dat verzoeker reeds jaren illegaal op het grondgebied verblijft en tot tweemaal toe een weigeringsbeslissing op de aanvraag gezinshereniging heeft ontvangen, zodat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij zich thans bevindt en de gevolgen daarvan voor zichzelf en zijn omgeving moet dragen.

Dienaangaande kan de Raad verwijzen naar wat hij supra heeft gemotiveerd. Waar verweerder tot slot nog stelt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij zich bevindt en daarvan de gevolgen voor zichzelf "en zijn omgeving" moet dragen, blijkt wederom dat dit geen beoordeling is vanuit het standpunt van het hoger belang van de kinderen. De kinderen treffen immers geen schuld aan de handelingen van verzoeker.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan in deze omstandigheden dan ook worden aanvaard.

Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 december 2024 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. MAES